

CRÒNIQUES D'A BORD: MIRADES

I un cop més ja és aquí. Torna a arribar vestit d'un característic groc, franges blaves que decoren la carcassa. Redueix el seu pas, deixa anar un esbufec i finalment s'atura davant la parada. L'embalum de gent que espera es comença a desfer, distingint els que es disposen a entrar. Pujo un esgraó i em trobo dins l'autobús. No és pas un autobús qualsevol, és el que m'acull en cada trajecte, formant part de la meua rutina, el que em conec com una habitació més de casa. Busco amb la mirada el seient que usualment ocupo descobrint que avui sembla ser el tron d'un altre viatger. Cerco un buit per reblir, i miro al meu voltant. Compravo que no falta ningú, i com de costum, em trobo també amb nous rostres. Hi és la dona dels cabells de cendra, de faccions senzilles i somriure humil, que s'entreté endinsant-se en un llibre que sempre és entre les seves mans. Al meu davant seu la noia que crec que té la meua edat, deixa anar sempre un dissimulat somriure, possiblement provocat per la pantalleta que sostenen els seus dits articulant un mot rere un altre. I també hi és ell, concentrat com de costum en una llibreta en la que sembla guardar grans tresors, imagino pels moviments del seu braç, que es tracten de dibuixos. Quan aixeca el cap i la seva penetrant mirada es troba amb la meua, noto com una estranya sensació de timidesa s'apodera de mi.

Jugo a endevinar la vida de les diferents persones que no conec però que comparteixen a cada jornada aquests minuts, de vegades eterns, de vegades tant breus. Però amb ell tot és diferent, no sóc capaç d'imaginar qui és, d'on ve ni on va, m'encantaria poder posar-li un nom. Sí, ara li toca baixar. S'aixeca i en marxar, cau la seva

4

llibreteta. La recullo i amb l'imminent gest de retornar-li, m'adono que ja és massa tard. L'endemà, ell no arriba. I el dia següent tampoc, ni l'altre. No el torno a veure, és estrany com puc trobar a faltar a una persona que ni tan sols puc anomenar. La curiositat creix a cada instant, i decideixo desvestir la intriga que em generava aquell bloc. Retrats a llapis, de traços dolços i tendres, uns retrats en els que em veig reverberada. Em trobo dins aquells fulls, de perfil, de cara, amb diferents pentinats...

Tot va canviar un dia ple de feina, per la qual vaig tornar a casa quan la lluna ja era l'únic far enmig la foscor. La visió de la parada de nit em va semblar tan diferent... Res era el mateix, ni l'ambient, ni els rostres. Però en pujar vaig trobar una mirada que sí que coneixia, la del meu artista.

Em vaig acostar a ell, sense poder evitar deixar anar un somriure, que va ser correspost. Vaig seure al seu costat, desitjant dir per primera vegada el que els llavis havien callat durant tant temps, descobrint una persona que tants cops havia imaginat, que tants cops m'havia dibuixat.

Vam naufragar junts en una mirada especial, i em vaig fondre en escoltar la seva dolça veu dient:

- Em dic Albert...

Nom i cognoms: **MAR FILLAT FAIDELLA**

Escola: **COL·LEGI EL CARME**

Curs: **3r ESO**

Categoria: **2n CICLE ESO (4)**

